

U C H W A Ł A nr / 2016

**Rady Miejskiej Leszna z dnia
w sprawie : nadania nazwy ulicy w rejonie ulic Juliusza Kossaka i Wita Stwosza**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446) Rada Miejska Leszna uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Ulicy położonej w rejonie ulic Juliusza Kossaka i Wita Stwosza nadaje się nazwę:

Stanisława Ignacego Witkiewicza

2. Usytuowanie ulicy w terenie określa załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Leszna.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego.

Przewodniczący
Rady Miejskiej Leszna

Sławomir Szczot

UZASADNIENIE

do Uchwały Rady Miejskiej Leszna nr / 2016 z dnia
w sprawie nadania nazwy ulicy usytuowanej w rejonie ul. Juliusza Kossaka
i Wita Stwosza

W związku z wytyczeniem nowej ulicy oraz nabyciem na rzecz Miasta Leszna jej prawa własności zaistniała potrzeba nadania nazwy.

Biorąc pod uwagę lokalizację ulicy – rejon ulic Juliusza Kossaka, Wita Stwosza, Aleksandra Orłowskiego oraz Włodzimierza Tetmajera wnioskuję o nadanie nazwy Stanisława Ignacego Witkiewicza, nawiązującej do nazw ulic występujących na przedmiotowym obszarze.

Nota biograficzna Stanisława Ignacego Witkiewicza

Wizjoner wyprzedzający epokę, a zarazem dotkliwie rzeczowy prześmiewca. Przenikliwość jego sądów i katastroficznych przepowiedni pozwala go potomnym odkrywać wciąż na nowo. Jest jednym z niewielu polskich twórców, których znaczenie w historii sztuki światowej wciąż trwa i nie słabnie.

Stanisław Ignacy Witkiewicz urodził się 24 lutego 1885 r. w Warszawie. Był jedynym synem znanego malarza, krytyka i publicysty Stanisława Witkiewicza oraz nauczycielki muzyki Marii z Pietrkiewiczów. Dom rodzinny Witkiewicza charakteryzowały głębokie tradycje patriotyczne, ojciec i dziadek uczestniczyli w powstaniu styczniowym z tego też powodu zesłano ich na Syberię. Pierwsze lata życia mały Staś spędził w Warszawie. Choroba ojca Stasia spowodowała przeprowadzkę rodziny do stolicy ówczesnego życia artystycznego – Zakopanego.

Stanisław Ignacy Witkiewicz bardzo wcześnie uznany został za cudowne dziecko. Już w wieku ośmiu lat ujawnił się jego talent literacki. Pod wpływem lektury Szekspira pisał wówczas „komedie”, które sam drukował podkreślając wydawcę „Druk Stasia Witkiewicza. Zakopane 1893” oraz cenę „Tom jeden kosztuje centa”. Młody Witkacy co roku zdawał egzaminy w gimnazjum we Lwowie, tam też zdał maturę w 1903 roku. Postanowił wówczas poświęcić się malarstwu, ale podjętych w 1905 roku studiów, w Krakowskiej Akademii, nie ukończył. Do 1913 roku wiódł życie młodego artysty, podróżował do Petersburga, Włoch, Niemiec, Francji, Anglii. Malarstwo Gaugaina i Picassa, z którym zetknął się na zachodzie zrobiło na nim duże wrażenie. Wymienieni malarze wywarli niewątpliwy wpływ na kształt teorii estetycznych Witkacego.

W czasie I wojny światowej wstąpił do gwardii carskiej. Podczas pobytu na wschodzie powrócił do studiów filozoficznych i malarstwa. Zdecydowany wpływ na jego poglądy wywarły dekadencjne i nihilistyczne nastroje rosyjskiej inteligencji i arystokracji sprzed rewolucji oraz sama rewolucja. Witkacy zrozumiał, że jest ona nieuchronną koniecznością. W 1918 roku powrócił do Polski. Zaczął działalność artystyczną, aby uniknąć mylenia go z ojcem przyjął pseudonim Witkacy. W tym samym roku powstał pierwszy dojrzały dramat „*Maciej Korbowa i Bellatrix*”. Witkacy debiutował scenicznie w Teatrze im. Słowackiego w Krakowie, wystawiono tam dramat „*Tumor Mózgowicz*”. Wzbudził on wielkie zainteresowanie zwłaszcza w środowisku krytyków i miłośników teatru.

Z trzydziestu dziewięciu dramatów napisanych przez Witkacego odnaleziono i wydano dwadzieścia jeden, pozostałe znane są jedynie z tytułów bądź fragmentów. W okresie przedwojennym chętnie wystawiano sztuki Witkacego, nie mógł on jednak znaleźć sobie miejsca ani w sztuce ani w literaturze tego okresu. Czytany był jako „genialny ekscentryk”, którego twórczości towarzyszyła aura skandalu i prowokacji. Witkacy czuł się lekceważony i przede wszystkim niezrozumiany, nie przerwał swej artystycznej działalności i wydał kolejno w 1927 roku „*Pożegnanie jesieni*”, a w 1930 „*Nienasycenie*”. Ukoronowaniem twórczości pisarskiej są „*Szewcy*” z 1934 roku. W 1968 opublikowano niedokończoną, ostatnią powieść Witkacego „*Jedyne wyjście*”.

Wrzesień 1939 roku zastał pisarza w Warszawie, ale Witkacy opuścił miasto i udał się wraz z falą uciekinierów na wschód. Dotarł do wsi Jeziory na Polesiu. popełnił samobójstwo 18 września 1939 r.

Opracował:

Wydział Geodezji, Kartografii i Katastru